

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' ἑννηακόσα τρία,
δράσις καὶ φιλοπατρία.

!

Δέκατον κι' ἑννατον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενῶν.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἴκοσι τοῦ Σεπτεμβρίου,
τοῦ μηνὸς τοῦ σωτηρίου.

!

Ποῦντος ὀκτακόσα τέσσαρα καὶ δέκα,
κι' ὁ παππούλης φεύγει καὶ τοῦ λένε σέκα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Εἰς σκέψεις εἶσαι, Φασουλῆ, μεγάλως βυθισμένος
κι' οὕτως εἰπεῖν μοῦ φαίνεται σὰν ἀπὸς λυπημένος.
Φ.—Κι' εἶναι, μωρὲ βλακέντιε, νὰ μὴ σὲ τρώῃ λύπη,
νὰ μὴ σὲ τρῶνε συλλογαῖς,
ἀφοῦ δὲν ἔχοι' ἐκλογαῖς
καὶ βλέπεις νὰ μακραίνωνται τῆς δόξης μας οἱ κῆποι;
Σὺν μπουρμπουλήθραις ἐσθυσάν τῶν ἐκλογῶν τὰ κλέη
καὶ μήτε γέρος σήμερα, μήτε γρηὰ τὸ λέει.

Π.—'Αλήθεια λές, βρέ Φασουλῆ,
κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ σένα
πονῶ καὶ θλίβομαι πολὺ
γι' αὐτὰ τὰ περασμένα.

Φ.—Τοιοῦτον κράτος ἀδρανὲς εἰς κύρακας ἐρρέτω,
κι' ἄλλος καὶ μὲν χειρότερος δὲν εἶναι, Περικλέτο,
παρὰ νὰ βλέπῃς τοὺς Ρωμηοὺς, τὸ κράτος τὸ σφριγῶν,
χωρὶς ἀντάρας, αἵματτα, καὶ ἀλκῆς ἐκλογῶν.

Π.—'Αλήθεια λές, βρέ Φασουλῆ... καὶ τώρα τί νὰ κάνω;
τὰ δέκα μου τὰ δάκτυλα μονάχως μου δαγκάνω,
κι' ἐν τούτοις δὲν μ' ἐρώτησε κανένας, ἀλιτῆριε,
γιατὶ δαγκάνας μοναχὸς τὰ δάκτυλά σου, κύριε;

Φ.—Δεκατέσσαρες ἡμέραις
πάνε τώρα 'στὰ χαμένα,

καὶ δὲν εἶδα δηὲ παντῖραις
κι' οὔτε ρήτορα κανένα.

Π.—Εἰς τὸν πλάνον τοῦτον κόσμον ὅλα σβύνουν παρακαίρως,
τόσαις μέραις καὶ κανένας δὲν φωνάζει: τῶπ' ὁ γέρος.

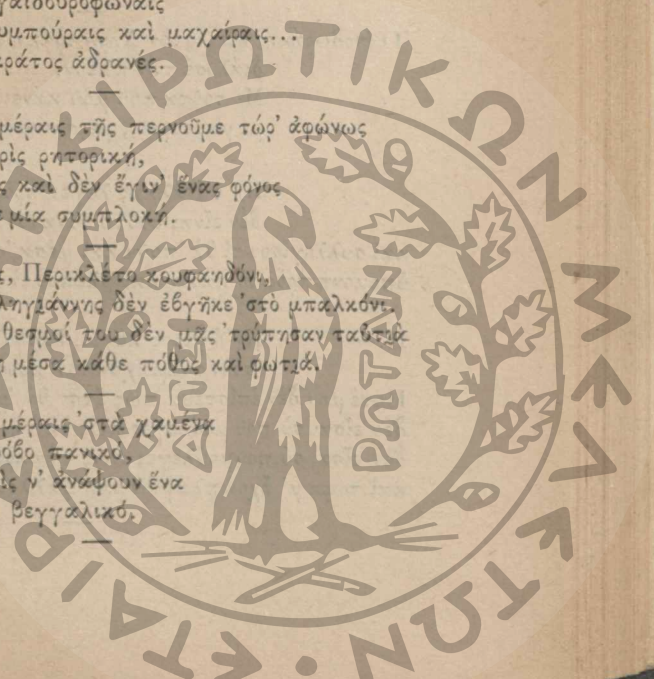
Τόσαις 'μέραις καὶ δὲν εἶδα
διαδήλωσι καμμιὰ,
δὲν 'σηκώθηκε σκνίδα,
δὲν 'ξαπλώθηκαν κορμιὰ.

Δεκατέσσαρες ἡμέραις
δίχως γαῖδουροφωναῖς
καὶ κουμπούραις καὶ μαχαίραις...
ποῦν κράτος ἀδρανές.

Φ.—Δεκατέσσαρες ἡμέραις τῆς περνοῦμε τὴν ἀφώγως
καὶ χωρὶς ρητορικῆς,
δεκατέσσαρες ἡμέραις καὶ δὲν ἔγιν' ἕνας φόνος
κι' οὔτε μίχ συμπλοκή.

Δεκατέσσαρες ἡμέραις, Περικλέτο κορυφαῖον,
κι' ὁ παππούς ὁ Ντεληγιάννης δὲν ἐβγήκε 'στὸ μπαλκόνι.
Τόσαις 'μέραις κι' οἱ θεοὶ τοῦ δὲν ἔβγαν 'τὸν τῆσαν ταῦτα
κι' ἐσθυσεν 'στὰ στήθη μέσθ' ἀπὸ τοῦ πόθου καὶ εὐτυχίας.

Τόσαις 'μέραις 'στὰ χαμένα
δίχως φόβο πανικό,
καὶ χωρὶς ν' ἀνάψουν ἕνα
κόκκινο βεγγαλινό.

"Ερχεται ποῦ λές τὸ βράδυ
καὶ σέ τοῦτο τὸ ρημάδι
μὰ ρουκέτα δὲν κυττᾷς
καὶ μαζί της δὲν πετᾷς.

Π.—Δεκατέσσαρες ἡμέραις, καὶ δὲν ἄκουσαν νταούλι
μὴτ' ἐλεύθεροι πολῖται, μὴτε Κρουσοῦτται δοῦλοι,
καὶ μὴτ' ἐγιναν ρεμούλαις μες ὅτ' αὖ ζαχαροπλαστεῖα
καὶ δὲν ἔχρτασε με πάσαις ἡ φιλόπατρις νηστεία.

Φ.—Μόνο ὅτ' ἡς κάλπης τοὺς καιροὺς γελῶ καὶ βασιλεύω,
μόνο ὅτ' ἡς κάλπης τοὺς καιροὺς τὰ μάτια μου δὲν κλαῖνε....
μάννα, σοῦ τῶπα, δὲν ἔμπορῶ σὲ κράτη νὰ δουλεύω,
ποῦ δὲν ἀφρίζουν μ' ἐκλογαὶς καὶ οἱ γέροι δὲν τὸ λένε.

Πῶς ἡ ψυχὴ μου τῶθελε καὶ πόσο λαχταρᾷ
νᾶχε τὸ κράτος ἐκλογαῖς τὸν μῆνα μιά φορά.
Φαντάσου τότε τί ζωὴ, τί σφρίγγος καὶ τί σάλιοι,
μόλις τελεθόνομε τὴ μὲν ν' ἀρχίζομε τὴν ἄλλη
καθὼς ἐκείνο, Περικλῆ, τῆς Διάκουρας τὸ χιόνι,
ποῦ μόλις ληώσῃ τὸ παλὸν καὶνούργιο τὸ πλακόνει.

Π.—Μὲ τοῦτον σου τὸν πόθον βαθεῖα με συγκινεῖς...
ἰδοὺ τῶντι πόθος μεγάλος καὶ εὐγενής.
Φαντάσου κάθε μῆνα ὅτ' ἡς κάλπης σὺρε καὶ ἔλα...
ψυχὴ μου! θᾶναι τρέλλα.

"Όταν σ' αὐτὸ τὸ μέρος
περνοῦμε νυσταλέοι
καὶ οὔτε κανέναν γέρος
καθόλου δὲν τὸ λείει.

"Όπότεν ἐπὶ χρόνον
Ρωμαίων Κικερώνων
δὲν μᾶς ξυπνᾷ φωνή,
καὶ ὅπότεν ἀδρανῇ
τόσο κηφηνκαρῶ,
δὲν κάνομε χωριό.

Φ.—Ἡ πληξὶς μᾶς μεγάλη καὶ ὁ πόνος μᾶς πολὺς...
τούλάχιστον νὰ γίνῃ διάλυσις Βουλῆς.
Ἔχεις καὶ αὐτὸν τὸν Ράλλη, ποῦ δὲν τὴν διαλύει,
καὶ ἔτσι σ' ἐχθροὺς καὶ φίλους φαίνεται γελῶν.

"Ο Θεωδώρας λέει ὅτ' ὁ Δημητράκη καλίων:
διάλυσε τὴν πλέον.
Μὲ τοῦτ' αὖ ποῦ μοῦ κάνεις
μὲ μαρτυρεῖς, μὲ σκάνεις.

Καὶ ὁ Ράλλης λέγει πρὸς αὐτόν:
δὲν εἶναι τοῦτο δυνατόν,
καὶ συλλογίσου τί θὰ ποῦν καὶ μέσῃ ὅτ' ἡν Εὐρώπην...
ὑπομονὴ πρὸς τὸ παρὸν καὶ βλέπομεν κατόπιν.

Π.—Καὶ ὁ γέρος λέγει, Φασουλῆ,
ὅτ' ὁ σύμμαχον τὸν προσφιλή:
Ποτέ μου δὲν ἐπίστευα πῶς ἔτσι θὰ μιλῆσῃς,
δὲν εἶσαι σὺ ποῦ μοῦλεγε πῶς θὰ τὴν διαλύσῃς;
δὲν εἶσαι σὺ ποῦ μοῦλεγε πῶς τὴν κρατεῖς ὅτ' ἡν τσέπη,
καὶ τώρα μ' ἔχον πλάγιον μοῦ ψάλλεις πῶς δὲν πρέπει;

Καὶ ἂν συνταράξῃ πράγματι καὶ Ἀνατολὴν καὶ Εὐρώπην
καὶ Σκάρδον καὶ Ροδόπην
καὶ ὁλόκληρον τὸν Αἶμον
τὸ φάσμα τῶν πολέμων,
δὲν εἶναι προτιμότερον καὶ ἐμεῖς ἐδῶ νὰ δρῶμεν
μὲ νέαν ἐκλογὴν,
παρὰ τὴν ἔξω σύρραξιν ὅπως νὰ θεωρῶμεν
μὲ στυγεράν σιγὴν;

Δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ δρῶμεν καὶ πάλιν
τὸ τροπαιοῦχον σύμβολον, τὴν κλασικὴν σάνδα,
παρ' ὅσοι νὰ βλέπωμεν τὴν τῶν γειτόνων πλῆθιν
καὶ ἐν τούτοις νὰ λεγώμεθα βλαστοὶ τοῦ Λεωνίδα;

"Ακου τὸν φίλον καὶ τὸν ἡγέτην,
Βουλὴν τοιαύτην διάλυσε τὴν,
Βουλὴν ἀπίστων ἀπίστου γένους,
πολλὰ παθοῦσαν ἐν ἀπαρτίαις,
καὶ μὴ με λόγους διαφορομένους
ἔβρισκῃς προφάσεις ἐν ἀμαρτίαις.

Διάλυσε τὴν καὶ μὴ με ρέθης,
διάλυσε τὴν με σκανδιναῖς,
μὴ δυστυχίας μοῦ μαγειρεύς
καὶ μὴ μοῦ βάζῃς τρικλοποδιὰς.

Διάλυσε τὴν πρὸς τὸ συμφέρον
καὶ σοῦ καὶ πάντων τῶν ἡμετέρων,
γὰρ νὰ μὴ λέγουν τοῦ Κορδονίδη
μὲ τὰς φωνὰς τῶν τὰς γλυκυμύλων
πῶς ἐν ἀγνοίᾳ θερμαίνει φίδι
μέσ' ὅτ' ἡς Κορδόνος τοὺς μάχους κώλους.

Φ.—Διάλυσε τὴν με τὸ καλὸ,
Μῆτσο, μὴ χωρατεύς,
καὶ τοὺς θεσμοὺς παρκαλῶ
μὴν τοὺς ὑπονομεύς.

Διάλυσε τὴν αὐθαρεῖ
χάριν ἐμοῦ τοῦ Θεωδωρῆ
καὶ χάριν ὅλων τῶν κοινῶν Πανσλαβίων καὶ φίλων,
καὶ μες ὅτ' ἡς Κυβερνήσεως ἂς τὴν ἰδῶ τὸ σύλλον.

Τί τὴν φυλᾷς; τί καρτερεῖς;
διάλυσε τὴν νὰ με χαρῆς,
καὶ ἂν ὅπως γράφουν σκέπτεσαι με σθένος καὶ μὴ ἀνδρεία,
νὰ προσκαλέσῃς παλαιὰν καὶ νέαν ἐφεδρεῖαν,
ἡσύχασε παρκαλῶ... γὰρ τέτοιον σὺ δὲν εἶσαι...
Μῆτσο, σὲ αὐτὰ σου κάθισε καὶ δρόλου μὴν κινεῖται.

Καὶ ἂν πόλεμον γυρεύετε με νέας ἐφεδρεῖας
κατὰ τῆς Βουλγαρίας,
καὶ ἂν τώρα καθὼς καὶ ἄλλοτε τὸ σπῆθος σὺς ἀνάρτη,
ἐγώ μαι γὰρ τὴν ῥάχη τῆς, ἐγὼ τὴν κῶνον ζῶντι,
ἐγώ, ποῦ μ' ἐδοκίμασε καὶ ἀπὸ τὸν γόνον ἀνέστη
καὶ ὁ κύρ Σκάρφωφ εὐκόλῃ μαζί μου δὲν θὰ παύσῃ.

Π.—Ἐμπρὸς ὅτ' ὁ Ράλλη, Φασουλῆ, πᾶμε λαὸς μέλλει
νὰ τὸν παρκαλέσωμε νὰ μᾶς τὴν διαλύσῃ.

Βροντῶσα καὶ πυριφλεγῆς
φωνάζ' ἡ γύρω πλάσις,
καὶ ἐκ τῶν ἐγκάτων κάθε γῆς
καὶ ἀπὸ βοθρῶν θαλάσσης
βγαίνει φωνὴ μεγάλη:
διάλυσε τὴν, Ράλλη.

Μέσ' ἀπὸ τάφους πατριῶν
καὶ ἀπὸ τὰ στέφνα λίθων,
καὶ ἀπὸ στομάχους νηστικῶν
πολλῶν ἐγγαστριμύθων
ἦχος ἀνέρχεται φωνῆς:
διάλυσε τὴν, Μῆτσο,
νὰ προσκυνήσωμεν πρηνεῖς
καὶ τὸ δικό σου σκίτσο.

Ἐξεγείρεται τὸ γένος,
δάση, λόγγοι καὶ βουνά,
πλὴν καὶ ὁ μωστος ὁ κλεισμένος
σὲ βαρέλια φετεινά,
ποῦ πολὺ κρασί θὰ βγάλῃ,
ἐκλογαῖς γυρεύει, Ράλλη,

γὰρ νὰ πρὶν οἱ ψηφοφόροι καὶ νὰ γίνουσι στουπὶ
καὶ νὰ πᾶν ξανά ὅτ' ὁ γέρος τρεῖς φορές νὰ τοὺς τὸ πῇ.

Καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ἀνέμων
καὶ τὸ πνεῦμα τῆς γαλήνης,
καὶ τὸ πνεῦμα τῶν πολέμων
καὶ τὸ πνεῦμα τῆς εἰρήνης,
καὶ ἀπὸ πάνω καὶ ἀπὸ κάτω
καὶ ἡ ψυχὴ μακροῦ μεγάλου,
καὶ τὸ κάθε Κομητάτο
τοῦ κυρίου Καραβόλου
μυριόφωνον καὶ τρέχον τὴν διάλυσιν ζητεῖ
καὶ ὁ Φιλοτάτος μεθύσιος ὡς τοῦ καὶ χειροκροτεῖ.

Π.—Διάλυσε τὴν, χρυσὸ μαλλί,
τὸ θέλ' ἡ κοινωνία,
γὰρ τοῦτ' αὖ παρκαλεῖ
καὶ ὁλ' ἡ Μακεδονία.

Διάλυσε τὴν νὰ γενῇ τοῦ Θεωδωρῆ τὸ κέρι
καὶ ἀμέσως νὰ ἀναλίσκῃ τῶν συμφορῶν τὰ νέφη,
διάλυσε τὴν νὰ χαρῇ καὶ ὁ νηστὴς καὶ ὁ χορτάτος,
μόνον με τὴν διάλυσιν θὰ συμπληγῇ τὸ κράτος.

Διάλυσε τὴν, ποῦ νὰ χαρῇ τὸν γόνον μαλλί σου,
μὰ κύττα πῶς ὁ παρκαλεῖς.

πρὸ τῆς κλεισμένης τῆς Βουλῆς
φωνάζει: διαλύσου.

Φ.—Διάλυσέ την, Ράλλη μου, κι' υπάκουσε 'στὸν γέροντα,
κατάλαβε πῶς τὸ ζητοῦν τοῦ κράτους τὰ συμφέροντα.
Μόνον μ' αὐτὴν θὰ τύχωμεν δικαίῳν ἐξασφάλισιν,
ὥς κι' οἱ Τζῶν-Μπούλ τὸν Τσάμπερλαϊν ἀφῆκαν κατὰ μέρος
καὶ 'στῆς 'δικῆς μας τῆς Βουλῆς προσέχουν τὴν διάλυσιν,
κι' ὁ Λόρδος Μπάλφουρ 'Αγγλιστὶ φωνάζει: τὸπ' ὁ γέρος.

Διάλυσέ την...τραλαλά...
νὰ σ' ἔχωμε κορῶνα,
νὰ τὴν περάσωμε καλὰ
καὶ τοῦτον τὸν χειμῶνα,
νὰ πιούμε, νὰ μεθύσωμε
'στὰς θήκας τῶν προγόνων,
κι' ἔτσι νὰ βοηθήσωμε
τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Διάλυσέ την, Ράλλη μου, νὰ πιάσωμε δουλειά,
κι' ἐγὼ νὰ γίνω Κόρδονος κι' ὁ Περικλῆς ἐλῆξά.

Τὸπ' ὁ γέρος νὰ φωνάζω μὲ κορδόνια 'στὸ λαϊμὸ
καὶ μπάμ μπούμ νὰ πολεμῶ,
κι' ὁ κανάγιας Περικλέτος σέρνωντας ἐλῆξας κλαδὶ
νὰ φωνάζῃ: τὸπ' ὁ νέος, ὁ Κορφιάτης δηλαδή.

Σὰν φρενῆρης Μιραμπὼ
πατερὰ νὰ συγκινήσω,
καὶ 'στῆς 'Εκκλησιᾶς νὰ 'μπῶ
τοὺς ἀγίους νὰ καπνίσω.

Μπάμ γιὰ πόθους ιδεώδεις
'Αρκουδιάρηδες λυσώδεις,
μπάμ κι' ἐμεῖς μὲς 'στὴν 'Αθήνα
γιὰ τὸν τάδε καὶ τὸν δεῖνα.

Μπάμ αὐτοὶ γιὰ Μακεδόνες,
μπάμ κι' ἐμεῖς γιὰ τῆς Κορδόναις,
μπάμ αὐτοὶ φωτὰ 'στὰ τόπια
γιὰ τὴν Δράμα, γιὰ τὰ Σκόπια,
μπάμ κι' ἐμεῖς μὲ πιστολιὰς
γιὰ τοῦ Κόντε τῆς ἐλῆξας.

Π.—Τὴν διάλυσιν προσμένω μὲ πολλοὺς 'στὸ καφφενεῖο,
κι' ἔλα τώρα, κασιδιάρη,
νὰ σὲ ρέψω 'στὸ στηλιάρι,
κι' ἡ διάλυσιν νὰ γίνῃ 'στὸ 'δικό σου τὸ κρανίον.

**Ἐνύπνιον τοῦ Θεοδωρῆ,
ποῦ διαλύσεις καρτερεῖ.**

Ὁ λαὸς φωνάζει ζήτω,
κι' ἡ Βουλὴ διαλυθῆτω.

Ποῖον ὄνειρον ὥρατον
τὰς αἰσθήσεις μου πλανᾷ...
καὶ τὰ τέκνα τῶν Ἑβραίων
σὰν ἐγύρισαν ξανὰ
μετὰ μαύρην ἐξορίαν
εἰς τὴν γῆν τῶν τὴν πατρίαν,

δὲν ἐχάρησαν τοσοῦτον ὅσον σήμερον ἐγώ,
τῶν θεσμῶν μας ἡ Γοργώ.

Τέλος πάντων διελύθη
καὶ πολλοὶ χειροκροτοῦν...
νὰ! προσέρχονται τὰ πλήθη
κι' ἐνὰ λόγον μοῦ ζητοῦν.

Ξαναβγαίνω 'στὸ μπαλκόνι... λάμπω καὶ βροντακοπῶ...
Ξαναπέστο μοῦ φωνάζουν... σιωπὴ νὰ σᾶς τὸ 'πῶ.
Μπαίνω μέσα, μὰ καὶ πάλι θέλουν νάβγω νὰ 'μιλήσω...
τί νὰ κάνω;... ξαναβγαίνω τοὺς Βουλγάρους ν' ἀπειλήσω.

Γρηγορεῖτε, γρηγορεῖτε,
κι' ὅλοι τοὺς θεσμοὺς φρουρεῖτε.
Λησμονῶ τοὺς τενεκέδες
τῶν προσφάτων ἐκλογῶν...
ἔτε, στανιδάδες παῖδες,
νέος ἱερὸς ἀγών.

Νὰ παντιέρικς, νὰ κορδόνια,
καὶ στανίδια καὶ καδρόνια,
ἢ χιονάταις μου μπαρμπέταις
κυματίζουν μὲς 'στ' ἀσκέρικα,
σκάζουν 'στὰ 'ψηλὰ ρουκέταις
καὶ τρομάζουνε τὰστέρικα.

Μία μπαίνω, δύο βγαίνω... προχωροῦν μετὰ βοῆς
κι' ἄλλα ψηφοφόρων σιμήνη,
κι' εἶναι βάλσαμον γιὰ 'μένα κι' ἐλιζήριον ζωῆς
ἡ διάλυσιν ἐκείνη.

Διελύθη τέλος πάντων ἡ Βουλὴ τῆς ἀμαρτίας...
δὲν θὰ φύγω τώρα πλέον 'στὰς ἀκτὰς τῆς Δαλματίας.
Λύσετέ μου, συμπολίται, τὰ μπαουλα παραχρῆμα,
κι' ἀπ' ἐδῶ δὲν κάνω βῆμα.

Μὰ τί λέγω... στήτε στήτε... καλὰ 'βρίσκονται δεμένα,
μὴ μοῦ λύσετε κανένα.
Ἡ διάλυσιν μοῦ λέγουν ἦσαν ὄνειρον καὶ πλάνη...
φεῦ! ὁ Ράλλης ἐπιμένει καὶ διάλυσιν δὲν κάνει.

Δὲν ἀκούει καὶ τὸν τῶνον τῆς φωνῆς μου τῆς ὀργίλης...
Ράλλη μου, διάλυσέ την, κι' ἔχεις ἀκετάς αἰτίας...
φεύγω φεύγω... μὴν ἐσχάσης τὴν διάλυσιν νὰ στείλῃς,
τὴν προσμένω δίχως ἄλλο 'στὰς ἀκτὰς τῆς Δαλματίας.

**Καὶ καμπόδατε ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Κορινθιά, τοῦτέστι μέγα Ξενοδοχεῖον
'στοῦ Πειραιῶς τὴν πάλιν, πολιτισμοῦ στοιχεῖον,
μὲ χαμαριαὶς ἐξήντα, μαγειρικὴν ἀρτίαν,
εἰς τοῦ Καρσιόσκην τὴν ἀνοικτὴν πλατεῖαν,
ἐξαίσιον τὴν θέαν καὶ τέλειον καθ' ὅλα,
λάμπει τὸ κάθε σκεῦος κι' ἡ κάθε κατασκόλα,
κι' αὐτὸ τὸ διεσθῆναι καὶ νουνεχῶς κι' ἀρίστως
ὁ κύριος Δεστούνης, ὁ δρῶν καὶ ρεχτής Χρήστος.